

værelse, da Emanuel bankede paa Døren, og — uden at afvente noget Svar paa sin Banken — rask traadte ind.

„Provsten ønsker at tale med mig.“

Tønnesen svarede ikke og afbrød ikke heller sin Gang, men bød ham med en kort Haandbevægelse at sætte sig.

Emanuel tog Plads paa en Stol i Nærheden af Døren. Han holdt Hovedet højt løftet, lagde Benene overkors og stak den højre Haand ind bag Opslaget paa sin lange sorte, tæt tilknappede Frakke. Hans kampberedte Holdning og Miner skjulte imidlertid kun maadeligt en heftig indre Uro. Paa de blege Kinder kom og svandt smaa røde Feberpletter i hurtig Skiften; Øjnene var matte og farveløse som efter en Nat uden Søvn.

Da Provsten vedblev at være tavs og kun lod sine Støvlesaaler tale, udbrød Emanuel til sidst i nervøs Utaalmodighed, idet han forandrede Stilling og fór sig med Haanden gennem Haaret:

„Jeg kan tænke, det er om mit Foredrag i Gaar, at Provsten ønsker at tale med mig. Jeg beklager naturligvis, at jeg ikke fik Lejlighed til at underrette Dem derom i Forvejen. Det var min Hensigt at gøre det, men — —“